

Var tog demokraterna vägen?

En studie av Thailands misslyckade konsolidering

Kristian Sörensen

Abstract

This essay set aim on the democracy in Thailand and examine wich part the state capacity and the actors played in the countrys democratic setback. It state the fact that both were involved in this process. The essay become engrossed in how the actors affected the democracy and elucidate the significant actors and events that influenced the setback. In general the Asian democracies in main has drawn with complex problems as corruption, exeptionalism and lack of trust to government institutions. In Thailand this is not an exception. To that Thailand has an historical and cultural legacy of military coups and internal conflicts. Nevertheless the democracy in Thailand had progress in the end of the eighteen century only to step back in the start of this one. The period the essay examine stretch from 1997 and ahed to the military coup 2006.

Nyckelord: Thailand, Demokratisering, Aktörer, Statskapacitet.

Förkortningar

CNS – Council for National Security

CPB – Crown Property Bureau

CPI – Corruption Perceptions Index

EC – Election Commission

ICRG – International Country Risk Guide

IQG – Indicator of Quality of Government

NCB – National Broadcasting Commission

NCCC – National Corruption Counter Commission

PAD – People's Alliance for Democracy

TMB – Thai Military Bank

TRT – Thai Rak Thai

TSEC – The Security and Exchange Commission

Innehållsförteckning

1	Inledning	1
1.1	Syfte och problemformulering	1
1.2	Definition och avgränsning	2
1.3	Material	2
2	Teoretisk diskussion	3
2.1	Demokrati	3
2.1.2	Asiatiska demokratier	4
2.2	Teoretiskt ramverk	5
2.2.1	Transition Studies	6
2.2.2	Statskapacitet	6
2.2.3	Aktör-strukturansats	8
3	Metod	9
3.1	Indicator of Quality of Government (IQG)	10
4	Analys	12
4.1	Konstitutionen 1997	12
4.2	Statskapacitet	13
4.5	Monarkin	16
5	Slutdiskussion	18
6	Referenser	21

1 Inledning

Den nittonde december 2006 vändes världens blickar mot Thailand då stridsvagnar rullade in i Bangkok. En välbekant aktör steg in på den politiska banan, närmare bestämt den thailändska militärjuntan. Med en oblodig statskupp avsatte de den dåvarande, demokratiskt valda regeringen. Kuppen som var den första på femton år, skedde i kölvattnet av långvarig kritik mot den parlamentariskt valda regeringen. Generellt handlade kritiken om korruptionsanklagelser mot politikiska eliter och då främst presidenten Thaksin Shinawatra. Efterspelet av kuppen innebar att juntan upplöste parlamentet, ratade konstitutionen, utlyste undantagstillstånd, arresterade medlemmar från regeringen och stängde ned lokala och internationella nyhetskanaler. Elva år efter att Thailand antog en ny konstitution föll emellertid demokratin då en kollektiv aktör trotsade det politiska livet.

Thailand som kantades av blodiga militärkupper under 70- och 80-talet var dock på väg mot en stabil konstituerad demokrati. Slutet av 80-talet infördes parlamentarism och därefter förblev landet demokratiskt med undantag för perioden 1991-1992 då militären genom en statskupp återtog makten.

1.1 Syfte och problemformulering

1997 antog den Thailändska regeringen en ny konstitution. De institutionella förändringarna var till stor del prodemokratiska. Man kunde således förvänta sig att demokratin skulle konsolideras ytterligare i Thailand. I den här studien har jag för avsikt att undersöka de faktorer som motverkade Thailands konsolidering av demokratin. Frågeställningen lyder:

Vilken roll spelade aktörerna och statskapaciteten för den misslyckade konsolideringen av demokratin i Thailand efter konstitutionen 1997?

1.2 Definition och avgränsning

För att avgränsa arbetet avser jag att endast redogöra för aktörer och statskapacitet gällande Thailands demokrati. Följaktligen ligger uppsatsens fokus på Thailand och ska därmed behandlas som en fallstudie. Min utgångspunkt blir konstitutionen 1997 och jag avser att undersöka dels strukturella förändringar i statskapaciteten och dels att undersöka hur inflytelserika aktörer handlat under denna period.

1.3 Material

Att vara källkritisk och att inta ett kritiskt förhållningssätt till sitt material är viktiga komponenter vid vetenskapliga studier.¹ Då jag i analysen av aktörer använder vetenskapliga artiklar som är sekundärmaterial, har jag således beaktat detta särskilt noggrant.

Materialet i teoridelen består i huvudsak av vetenskapliga artiklar och böcker. Vad gäller statskapaciteten använder jag mig av mått från International Country Risk Guide (ICRG).

---

¹ Esaiasson, Peter m.fl., 2005, s303-304

2 Teoretisk diskussion

Mitt teoriavsnitt inleds med en definition av demokrati. Detta gör jag genom att använda den empiriska demokratiteorin. Därtill följer en diskussion kring asiatiska demokratier. Detta avser att ge läsaren grundläggande kunskaper om generella mönster av demokratierna i Asien. Därefter görs en närmare presentation av mina teorier och jag redogör då för vad statskapacitet innebär i min studie samt även hur aktörsperspektivet ska uppfattas. Generellt har jag övervägt andra demokratiteorier men dock valt bort dessa. För en utförlig diskussion se teoriavsnittet nedan.

2.1 Demokrati

Den empiriska demokratiteorin präglas av två huvudriktningar. Å ena sidan teoretikern Joseph Schumpeter som menar att demokratin är en mekanism av valda ledare och att dessa i sin tur bildar en regering som styr staten. Den underliggande uppfattningen för Schumpeters definition var att majoriteten av befolkningen inte kunde upplåtas med uppgiften att fatta beslut. Därtill menade han att demokrati är eliternas institutionella tävlan om makt. Således förde han fokus på förhållandet som tillät maktkampen mellan eliter. Dessa inkluderade kvalificerat ledarskap inom partier, politiska elitors autonomi från staten, en opposition och ett civilt samhälle som accepterar de demokratiska reglerna.²

Å andra sidan finner man teoretikern Robert Dahl med sin definition av en polyarki. Dahl lyfter fram fria och rättvisa val, rösträtt, rätten att kandidera, yttrandefrihet, medborgarnas rätt till information, rätten att bilda politiska partier samt rätten till att bilda organisationer och intressegrupper.³

Dessa två teoretiker bildar således en grund för hur jag i min uppsats definierar demokrati. Schumpeters definition lyfter aktörernas relevans vilket passar min studie då jag använder ett aktörsperspektiv. Dock finns det problematik med de empiriska demokratiteorierna. Dels anses de presentera en modell från västerländsk politik, dels reduceras demokratibegreppet till vad som existerar i väst. Följaktligen undermineras förståelse för demokratier i utvecklingsländer som Asien eller Afrika⁴. Med anledning av denna kritik har jag förlängt demokratikapitlet med en fördjupad diskussion kring Asiatiska demokratier.

---

² Grugel, Jean, 2002, s18-19

³ Ibid. s20

⁴ Ibid. s21

2.1.2 Asiatiska demokratier

Jean Grugel menar att demokratiprocesser i Asien bäst förklaras med antingen moderniseringsteorin eller ett kulturellt perspektiv. Demokratisering i Asiatiska stater utgör ofta stöd för modernisternas paradigm att ekonomisk utveckling tenderar att leda till demokrati. Detta argument får även medhåll av D. Bell som anser att den ekonomiska utvecklingen drev asiatiska regionen mot en kulturell och politisk utveckling som blandade de bästa demokratiska principerna. Dock lyfter Grugel fram ett flertal teoretiker som anser att staten är en viktig komponent för lyckad demokratisering. Generellt beskrivs de asiatiska staterna som starka. Således spelade staten en viktig roll då de Östasiatiska demokratierna implementerade kapitalistiska och legala system. Följden av en effektiv byråkrati som övervakade ekonomierna var att regeringarna kunde införa ekonomisk policy och industrialisering.⁵

Till en början valde jag att använda moderniseringsteorin. Under tiden fann jag dock allt för många argument mot att använda teorin. För det första har den socioekonomiska situationen i Thailand inte förändrats nämnvärt sedan 2001.⁶ För det andra menar Niel Englehart att ekonomisk globalisering tillhandahåller en bättre förklaring på Thailands demokratisering under 90-talet. Generellt utgår han utifrån tesen att den ekonomiska tillväxten i landet till stor del berodde på utländskt kapital. Här lyfter han bland annat fram borskrisen 1997 som en indikation på moderniseringsteorins brist, då ekonomiska kriser tenderar att underminera demokratin. För Thailand innebar borskrisen snarare att demokratin stabiliserades genom att 1997:s konstitution inrättades⁷. Det tredje är att såväl modernisering som historisk sociologi är teorier som förklarar starten av en demokrati.⁸ För det fjärde har moderniseringsteorin utsatts för kritik av bland annat Larry Diamond som menar att sambandet mellan ekonomisk tillväxt och demokrati är linjärt.⁹ Om jag då valt moderniseringsteorin skulle förklaringen till frågeställningen utgå från att den socioekonomiska tillväxten minskat och likaså demokratin. Vissa teoretiker menar också att demokratin i Thailand är för komplicerad för att använda moderniseringsteorin som förklaring.¹⁰

Det finns inte någon särskild grund för att applicera ett kulturellt perspektiv i min studie då det är ett diffust sätt att mäta.¹¹

---

⁵ Ibid. s226-228

⁶ Gaensan, N, 2006, s157

⁷ Englehart, Neil A, 2003, s254

⁸ Grugel, Jean, 2002, s67

⁹ Karvonen, Lauri, s32-34

¹⁰ Englehart, Neil A, 2003, s279

¹¹ Gaensan, N, 2006, s157

2.2 Teoretiskt ramverk

Med anledning av Grugels resonemang kring asiatiska demokratier har jag valt att undersöka staten närmare. Vid uppbyggnaden av en demokratisk stat lyfter Grugel fram att statskapaciteten är central vid en lyckad demokratisering. Demokratisering implicerar att staten utlovar offentlig service, ett fungerande legislativt system och högre levnadsstandard.¹² I min uppsats kommer jag använda två delar, dels statskapacitet och dels ett aktörsperspektiv.

Ett alternativ kunde vara att integrera det civila samhället i analysen. Med det menar man människornas möjligheter till sammanslutningar och bildande av nätverk. Dessa kan vara både offentliga och privata. Här kan det handla om allt från kulturella till sociala föreningar, religiösa och ideella sammanslutningar, professionella organisationer, kooperativ, intressegrupper, politiska cirklar och partier.¹³ Därtill menar Grugel att staten transformeras då sociala rörelser får tillgång till statsapparaten, vilket innebär att den inte längre är ett instrument för en dominerande klass eller politisk elit.¹⁴

Jag har däremot valt bort det civila samhället i min studie av den anledningen att fallet Thailand har utvecklats till en begränsad form av elitistisk demokrati¹⁵. Då demokratin formats till en arena för politiska eliter är det möjligt att konstatera att det civila samhällets tillgång till statsapparaten är begränsad. Här har jag istället valt att fokusera på de politiska eliterna, det vill säga *aktörerna*. Således lägger jag till transition studies i min analys, då jag menar att Thailands politiska liv starkt präglas av eliternas inflytande. Därtill pekade K. Hewison ut att demokratiska reformer i Thailand på 80-talet snarare fungerade som verktyg för politiska entreprenörer än för politiska förändringar.¹⁶

Min uppfattning är att aktörerna har större förklaringsvärde än det civila samhället. I skrivande stund har även massiva demonstrationer blossat upp i Thailand, vilket visar att det civila samhället opponerar sig mot den nuvarande regimen¹⁷. Det är således möjligt att argumentera för att Thailand har ett aktivt civilsamhälle och att denna opponerar sig mot det demokratiska underskottet som regeringen upprätthåller. Det är då också troligt att det civila samhället inte aktivt agerat mot demokrati utan, med tanke på demonstrationerna, agerar för demokrati. Slutligen redogör jag för mitt teoretiska förhållningssätt, då jag dels har en strukturalistisk teori och dels en aktörorienterad. Här har jag valt att fördjupa mig i en aktör-strukturansats.

---

¹² Grugel, Jean, 2002, s66

¹³ Hadenius Axel, 2006, s40-41

¹⁴ Grugel, Jean, 2002, s66

¹⁵ Uhlin Anders, s163

¹⁶ Robinson, Richard, 2002, s97

¹⁷ http://www.krisinformation.se/web/Pages/NewsPage____28747.aspx

2.2.1 Transition Studies

Med ett aktörsperspektiv menar man att demokratin skapas av medvetna, engagerade aktörer. Här handlar inte processen om ekonomiska eller strukturella förändringar, utan om aktörernas vilja att proklamera demokratin. Aktörsteoretiker menar generellt att modernisterna sätter strukturella, ekonomiska och historiska förändringar som är överdeterminerande för politiska slutsatser. Dessutom menar man att demokratiseringen kan ske utan strukturella förändringar, om bara de politiska eliterna antar rätt åtgärder för en lyckad demokratisering. Aktörsteoretiker menar att demokratisering är en process och man lägger fokus på interaktionen mellan politiska eliter. Här koncentrerar man sig på paktbildning och uppgörelser mellan dessa eliter.¹⁸ A. Przeworski menar även att han paktbildning skapar stabilitet. Dock pekar han på att det kan leda till politisk exkludering. Paktbildning behöver inte medföra en demokratisering utan kan däremot hämma denna process.

I denna undersökning använder jag mig av aktörsperspektivet för en bredare analys i fallet Thailand. Följaktligen undersöker jag vad aktörsperspektivet kan tillföra då jag förklarar demokratins tillbakagång. Jag har valt ett aktörsperspektiv på grund av det faktum att Thailands politiska sfär präglats av inflytelserika aktörer. Här menar jag att perspektivet har ett högt förklaringsvärde för den misslyckade konsolideringen i Thailand. Därtill ser jag demokratisering som en process snarare än moderniseringsteorins linjära förklaring med demokratin som ändamål.

Eftersom det finns teoretiker som argumenterar för aktörernas oberoende av strukturerna har jag lagt till en diskussion om aktör-struktur i detta teoretiska ramverk. Sedermera intar jag ett förhållningssätt där aktörerna inte står helt oberoende av strukturen.

2.2.2 Statskapacitet

Med demokratisering avses att bygga en demokratisk stat. Institutionell förändring, representativ förändring och funktionell transformation, är tre essentiella behov då en demokratisk stat byggs. Därtill är stater aktörer med olika intressen. En annan faktor som spelar en viktig roll då demokratiseringen ska lyckas eller ej är statskapaciteten. Här menar man statens förmåga att leverera offentlig service.¹⁹ Grundtanken är då att staten företar sig makten att utöva våldsmonopol över sitt geografiska område så att invånarnas grundläggande rättigheter upprätthålls.²⁰ Närmare bestämt innebär det att de statliga organen vidmakthåller sin suveränitet över sitt område.²¹

---

¹⁸ Grugel, Jean, 2002, s57-58

¹⁹ Ibid. s66

²⁰ Fukuyama, Francis, 2004, s1-2

²¹ Hadenius, Axel & Bäck Hanna, 2008, s1

De demokratiska staterna har speciella behov, som ett oberoende legalt system, en professionell militär under civil kontroll och en uppriktig poliskår.²²

Ovanstående resonemang utgör de första kriterierna för en demokratisk statskapacitet. De andra kriterierna handlar om huruvida staten lyckas genomföra dessa aktiviteter, med andra ord dess implementering. Det jag refererar till här är statens administrativa kapacitet. Här menar man huruvida statsapparaten lyckas leverera den offentliga servicen på ett korrekt sätt. I stater där denna kapacitet fungerar väl gör byråkraterna sitt jobb på bästa sätt.²³

Detta avsnitt avser inte att diskutera de institutionella förändringarnas effekt på demokratin. Däremot undersöker jag hur väl statsapparaten har fungerat och om det har skett några förändringar; varför konsoliderades inte demokratin ytterligare med 1997 års konstitution? Det är dock oundvikligt att inte redogöra för de förändringar som konstitutionen föranledde. Därmed har jag avsatt ett avsnitt som beskriver 1997:s konstitution. Följaktligen väljer jag bort institutionalism i den meningen att jag inte avser att använda politikens formella ramar som förklaring. Utgångspunkten är inte institutioner eller regelverk utan individer som fattar beslut.²⁴

Institutionalismen som förklaring har ett lågt förklaringsvärde i anslutning till frågeställningen. Mitt argument är helt enkelt att Thailand år 1997 genomgick tydliga institutionella förändringar, på konstitutionell nivå, som ansågs gynna demokratin. Likväl retirerade den i Thailand. Sålunda menar jag att fokus på det institutionella ramverket inte skulle ge mycket till förklaring på frågan. Den här delen om staten avser att lyfta den administrativa kapaciteten, det vill säga; har det skett stora förändringar i hur staten lyckats utföra de grundläggande offentliga tjänsterna sedan konstitutionen 1997?

Slutligen valde jag att undersöka statskapaciteten eftersom premiärministern avgick efter korruptionsanklagelser. Korruption anses vara ett indirekt mått för administrativ kapacitet, vilket tillhör de andra kriterierna när man mäter statskapacitet.²⁵ Dessutom reducerar korruptionen invånarnas förtroende för regeringens förmåga att tillse deras behov. Bristen på institutionellt förtroende leder invånarna till att själva muta statsanställda.²⁶ Här finns ett intresse att undersöka huruvida det har skett en strukturell förändring i den administrativa kapaciteten sedan 1997. Finns det några tendenser som visar på att den Thailändska staten har blivit sämre på att leverera offentlig service?

---

²² Englehart Niel, 2004, s6-7

²³ Hadenius, Axel & Bäck Hanna, 2008, s2

²⁴ Karvonen, Lauri, 2003, s10

²⁵ Hadenius, Axel & Bäck Hanna, 2008, s7

²⁶ Chang, C.C.Eric & Chu, Yan-Han, 2006, s261

2.2.3 Aktör-strukturansats

I anslutning till min frågeställning där jag intresserar mig för två teorier som ofta placeras i motsats till varandra har jag valt att inflika med en aktör-strukturansats. Följaktligen ska det betraktas som mitt teoretiska förhållningssätt.

Bo Rothstein bestämmer en struktur som ett bestämt mönster med en viss varaktighet. Det kan t.ex. vara ett ekonomiskt, socialt eller politiskt mönster²⁷. Aktörer i sin tur kan vara både individer och kollektiv. Förutsättningen utgår ifrån att aktören handlar utifrån vissa intressen, preferenser och värderingar för att nå givna mål med minsta möjliga resursinsats²⁸

Aktör-strukturansatsen hävdar att begreppen aktör och struktur måste förstås i en relation till varandra. Aktörer konstitueras av strukturer som i sin tur skapas och reproduceras av aktörer. Det är även viktigt att klargöra hur aktörerna påverkar strukturerna och vice versa.²⁹

Lennart Lundqvist menar att det går att urskilja uttryck av samhällstrukturen i aktörens synsätt och handlingar. Dock anmärker Lundqvist att det inte är samhällstrukturen i sig, utan ett uttryck av denna struktur³⁰.

I den renodlade demokratiteorin argumenterar Jean Grugel att demokratiprocessen måste förstås holistiskt. Strukturer är viktiga då man förklarar resultat men ett aktörsperspektiv lyfter att demokratisering är en dynamisk process skapad av människors handlande och val. Dessa handlingar utför aktörerna inom en strukturell omgivning. De valmöjligheter som uppkommer är skapade i en miljö med strukturell påverkan. Dock menar Grugel att en lyckad demokratisering kräver kollektiv aktion mer än handlande från enskilda individer.³¹

Här menar jag att teorin i avsnittet ovan räcker som argument för min hållning. Dock vill jag tillägga att jag i min analys och slutdiskussion kommer diskutera struktur, nämligen statskapacitet och de aktörer jag nedan väljer att fokusera analysen kring. Andra strukturer som till exempel globalisering finns det helt sonika inte utrymme för.

---

²⁷ Rothstein, Bo, 1988, s91,

²⁸ Björn, Johnson, s98, 102

²⁹ Ibid. s97-98

³⁰ Lundquist, Lennart, 1998, s32-35

³¹ Grugel, Jean, 2002, s64

3 Metod

I denna del behandlas mina metoder. Utifrån mina teorival har jag således två delar att behandla i min analys, dels aktörer och dels statskapacitet. När det gäller aktörerna handlar metoden om att fördjupa sig i vetenskapliga texter om Thailand, speciellt de som inriktar sig på politiska eliter. Under min insamling av artiklar har jag noterat tre aktörer som figurerar flitigt. Dessa är den thailändska militären, Thaksin Shinawatra och kung Bhumibol Adulyadej. Här får empirin fungera som urval för vilka aktörer jag valt att rikta fokus på. Det finns även ett intersubjektivitetsproblem då jag som forskare konstruerar ett urval utifrån en stor mängd artiklar där inte alla redovisas. Dock menar jag att allmän läsning om Thailands politiska liv under de senaste femton åren troligen skulle ge stöd åt mina val. Generellt kan påvisas att militären har institutionell makt och stort inflytande, något jag kommer lyfta i analysen. Därtill har de gjort statskupper 1991 och 2006. När det gäller Thaksin är han en mycket inflytelserik person under denna tiden som å ena sidan premiärminister (från 2001), å andra som en magnat inom den mediala världen och näringslivet. Den thailändska kungens relevans redogör jag för i avsnittet om konstitutionen 1997. Något kort uttrycks kungens inflytande främst genom hans konstitutionella makt som väsentligt skiljer sig från exempelvis de europeiska monarkierna.

Det finns en problematik med att dela upp analysen efter aktörer. Dels existerar aktörer inte oberoende av varandra, dels agerar vissa aktörer i båda ”läger”, det vill säga här kan till exempel finnas militärer som är regeringsmedlemmar i Thaksins regering. Jag har uppmärksammat detta problem under tiden jag gjort analysen och därmed valt att problematisera det. Jag vill även poängtera att jag fokuserar på dessa aktörer. Det utesluter inte att jag diskuterar andra aktörer i min analys. Därtill agerar vissa aktörer såväl kollektivt som individuellt, ett exempel här är kungen som å ena sidan agerar som kung å andra sidan genom monarkins institutioner.

I de vetenskapliga artiklarna har jag också sökt händelser som kan relateras till statskapaciteten. Vidare avser jag att mäta den administrativa kapaciteten under åren 1993-2003. Det mått jag valt att använda härstammar från International Country Risk Guide (ICRG) och benämns som Indicator of Quality of Government (hädanefter i denna studie IQG). De data som presenteras är hämtade ur The Quality of Government Institute³². I avsnittet nedan kommer jag enbart att redogöra för mitt val av variabler.

---

³² <http://www.qog.pol.gu.se/>

3.1 Indicator of Quality of Government (IQG)

Ett sätt att mäta administrativ kapacitet utgår å ena sidan från att titta på korruption. Å andra sidan kan man undersöka den byråkratiska kvalitén. När dessa variabler sammanfogas brukar det benämnas administrativ kapacitet. Axel Hadenius och Hanna Bäck använder sig av dessa variabler från ICRG i sin artikel *Democracy and State Capacity, exploring the J-shaped Relationship*. De hävdar att variablerna är starkt korrelerade. Dock väljer de bort ett tredje mått ”lag och ordning” som dels inte är lika starkt korrelerat med de andra måtten och dels på grund av att det registrerar illegala strejker, protester och demonstrationer.³³

Då jag utför en fallstudie är jag snarare intresserad av att få en så bred bild av satsapparaten som möjligt och då valde jag att acceptera måttet ”lag och ordning”. När dessa tre variabler sammanfogas utgör de IQG. Det är medelvärdet mellan måtten ”korruption”, ”byråkratisk kvalitet” och ”lag och ordning” i rangordning 0-1 som utgör IQG.³⁴ Högre värden indikerar på en bättre fungerande statsapparat.³⁵

Nedan går jag kort igenom metodiken för de tre delarna i IQG. Den första delen ”korruption” avser en bedömning av bestickning inom det politiska systemet. Detta är sådan korruption som hotar utländska investeringar och reducerar statsapparaten effektivitet. Därtill tar måttet hänsyn till politisk nepotism och reservationer av tjänster. När det gäller den ”byråkratiska kvalitén” avses här den institutionella kapaciteten i byråkratin. Här får stater högre poäng om deras byråkrati har verkan att styra trots drastiska förändringar eller avbrott i statsapparaten tjänster. I ”lag och ordning” mäts det legala systemets styrka och lägre värden tillskrivs om exempelvis kriminaliteten är hög och lagen oavbrutet ignoreras.³⁶

Jag har valt IQG som mått för administrativ kapacitet då detta är mest lämpat för mitt syfte. Alla tre delar är möjliga att relatera till min teori om statskapacitet. Dessutom presenterar de en övergripande bild och finns med som tidsserie.

Ett alternativ skulle vara att använda Transparency International’s (TI) Corruption Perceptions Index (CPI). Dock valde jag bort den variabeln på grund av att det enbart riktar in sig på uppskattad korruption i jämförelse med IQG som tar hänsyn till det legala systemet och byråkratin effektivitet. Ett annat alternativ eller tillägg skulle kunna vara Bertelsmann Transformation Index och variabeln ”statness” som mäter hur väl staten upprätthåller våldsmonopol över sitt givna territorium. Variabeln fanns emellertid inte som tidsserie och kunde därmed inte inkluderas i min studie, vilket skulle ha varit ett utmärkt komplement.

Slutligen fann jag under arbetets gång ett problem nämligen att IQG endast sträckte sig fram till 2003. Här valde jag att börja på år 1993 och få data över en

---

³³ Hadenius & Bäck, 2008, s6-8

³⁴ http://www.qog.pol.gu.se/data/QoG_codebook_v15May08.pdf, s46-47

³⁵ Det redogörs inte att högre medelvärde innebär bättre statsapparat i kodboken, så efter kontakt med Jan Teorell, som är ansvarig för databasen, fick jag det bekräftat.

³⁶ http://www.qog.pol.gu.se/data/QoG_codebook_v15May08.pdf, s46-47

tioårsperiod. I anslutning till frågeställningen har jag data över tiden mellan 1997 och 2003. Orsaken till att förlänga data bakåt i tiden var att få ett bredare perspektiv över förändringar i den administrativa kapaciteten och att eventuellt se någon tendens.

4 Analys

4.1 Konstitutionen 1997

I den här delen kommer jag kort redovisa de konstitutionella förändringar som anses vara pro-demokratiska. De förändringar som gjordes 1997 adresserade reformer kring valen. Dessutom formades institutioner som avsåg att övervaka korruptionen och det politiska systemet. Vad gäller förändringarna i röstsystemet hänsyftade till att minska bestickning av röster. De tre viktigaste ändringarna i konstitutionen var bildandet av nya institutioner med syftet att övervaka det politiska systemet. För det första bildades en konstitutionell domstol med femton domare som tillsattes av kungen. För det andra bildades en valkommission som tillsattes av senaten för att överse valen och hemställdes makt att diskvalificera kandidater. För det tredje inrättades en nationell antikorrupsionsenhet med makten att undersöka finansiella affärer och politiker. Denna benämns som National Corruption Counter Commission (NCCC). Däremot kunde denna institution inte diskvalificera politiker utan enbart rekommendera senaten att göra det.³⁷

Dessutom föranledde konstitutionen att sätta gränser för partibyten. Det innebar att lagstiftare inte kunde byta parti lika enkelt som tidigare. Dessutom förändrades senatens tillsättning genom att ledamöterna nu var direktvalda.³⁸

I konstitutionen inrättades även ett flertal institutioner som avsåg att övervaka medier. Här återfinns bland annat National Broadcasting Commission (NBC).³⁹

En annan relevant del i konstitutionen var införandet av artikel 7 som lyder:

”Whenever no provision under this Constitution is applicable to any case, it shall be decided in accordance with the constitutional practice in the democratic regime of government with the King as Head of the State”⁴⁰

Denna artikel är ett utmärkt exempel på kungens konstitutionella makt i den mening att han ska fungera som medgivare vid fall som är diffusa eller står utanför konstitutionen.

---

³⁷ Freedman, Amy, 2006, s180

³⁸ McCargo, Duncan, 2002, s113

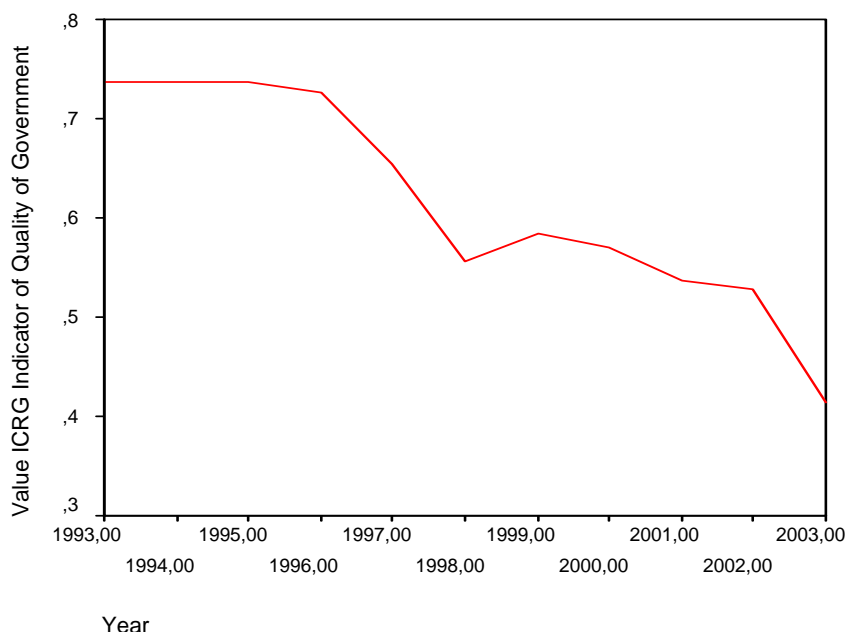
³⁹ Freedman, Amy, 2006, s182

⁴⁰ Connors, Michael K, 2008, s148.

4.2 Statskapacitet

Den första delen analyserar jag hur variabeln IQG gestaltar sig. Som jag tidigare nämnt är det administrativ kapacitet som undersöks. Den andra delen analyserar utifrån vetenskapliga artiklar huruvida den thailändska staten lyckats bibehålla kriterier för statskapacitet.

Anmärkningsvärt är att variabeln tydligt visar en fallande linje. Under perioden har den administrativa kapaciteten fallit väsentligt. Tidigt år 1996 faller den cirka 30% till 2003. Här kan jag då konstatera att statsapparaten blivit allt sämre på att upprätthålla medborgarnas behov och att byråkraterna blivit allt sämre på att utföra sina uppgifter.

När det gäller åren 2004-2006 finns det indikationer på en försämrad statskapacitet i Thailand. Det yttrar sig i de södra regionerna av Thailand. Här fanns en separatist rörelse som avtog under den senare delen av 1980-talet. Under tidsperioden 2004-2006 har våldet ökat i regionen mellan den thailändska militären och muslimska aktivister. I januari 2004 brändes tjugo skolor ned av aktivister och en stor mängd vapen stals från regeringens arsenaler. Tre månader senare koordinerades en attack mot polisstationer och tempel. Militären, under order av försvarsministern Chettha Thanajaro, kontrade med att storma moskén Pattiani, vilket resulterade i att trettio unga män mördades. I oktober dog sjuttioåtta muslimer i militärens fångenskap. Människorättsliga organisationer kritiserade den thailändska militären och vid detta stadium steg kung Bhumibol in och stämde träff med Thaksin och tillsammans förespråkade de ett mer moderat förhållningssätt gentemot muslimerna.⁴¹

---

⁴¹ Freedman, Amy, 2006, s184

I stycket ovan är det tydligt att den thailändska staten inte haft ett totalt våldsmonopol under denna tid. Därtill har rättsstatliga apparaten varit under attack och militärens motangrepp har varit under kritik från utomstående organisationer samt hos kungen. Dock är det viktigt att poängtera att de inre stridigheterna kan referera till de första kriterierna om statkapacitet.

4.3 Militären i Thailand

Militärjuntan visade sitt politiska inflytande då de pressade parlamentsledamöter och den dåvarande premiärministern Chavilit Yongchaiyudh att anta 1997 års konstitution. Därtill äger juntan lokala tv-stationer som används för opinionsbildning. Vid kuppen 1991 förfogade de över 221 radiostationer och 2 tv-stationer. Dessa kontrolleras dels av militären, dels av en grupp finansiella eliter. Här ser förhållande ut så att militären och regeringen beviljar licens medan eliterna kontrollerar de mediala institutionerna. Militären har även kontroll över Thai Military Bank (TMB) som nyttjats att bilda allianser med affärsmän.⁴²

Amy Freedman menar att militärjuntans inflytande minskade något efter 1997 då det demokratiska partiet och premiärministern Chuan Leekpai arbetade för att minska dess inflytande. Å ena sidan byttes försvarsministerposten till en icke militär å andra engagerades militären i att motverka knarkhandeln vid landets gränser. Hon påpekar också att juntan lyckats inta en övervägande del av de institutioner som avsåg övervaka media. Dessutom lyckades enskilda aktörer från militären att inta stolar i NBC som därmed minskade dess oberoende.⁴³

År 2006 gjorde militären en statskupp mot Thaksinregeringen. Tidigt avskrev de 1997 års konstitution, upplöste parlamentet, ratade konstitutionen, utlyste undantagstillstånd, arresterade medlemmar från regeringen och stängde ned lokala och internationella nyhetskanaler.⁴⁴

Därefter döpte militärens ledare om sig till Council for National Security (CNS). Det övergripande syftet var här att skapa en institution som gavs inflytande över kommande konstitutionsskrivning. Det tydligaste exemplet var att CNS tilldelades vetorätt mot konstitutionella förslag. CNS har således ett set av privilegier. Dessutom tillsattes generaler som chefer för statliga bolag och militärens handplockade regering ökade budgeten för militären med femtio procent. Generellt har militären efter kuppen isolerat byråkratin från politiska ledare, parlamentarisk kontroll och granskning.⁴⁵

---

⁴² Freedman, Amy, 2006, s181-182

⁴³ Ibid. s182

⁴⁴ Hewison, Kevin, 2007, s935

⁴⁵ Ibid. s940-941

4.4 Thaksin Shinawatra

Thaksin blev premiärminister i Thailand då hans parti Thai Rak Thai (TRT) vann valet 2001. Hans regering lanserade tidigt kampanjer som kränkte civila rättigheter och friheter. Det tydligaste exemplet var ”kriget mot droghandeln” som försåg polisen och delar av militären, med befohgenhet att fritt förhöra, anhålla, och även mörda de medborgare man förmodade handlade med droger. Vid våren 2003 uppskattar man att 1500 mördats i dessa räder.

Thaksin har även vid flertal tillfällen försökt konsolidera sin makt genom att manipulera och kontrollera media. Allmänt köpte Thaksin de stora privata tv-stationerna och därmed var nästan samtliga stationer antingen kontrollerade av staten eller Thaksins bolag. Vid ett övertagande av en station sparkades flertalet journalister som varit regeringskritiska, vilket tyder på att Thaksin befast en indirekt makt över stationen. Regeringskontrollerad radio och TV drog 2003 in alla regeringskritiska program, vilket vittnade om en ökad kontroll av Thaksins regering.⁴⁶ Det massmediala klimatet i Thailand har traditionellt ansetts vara det friaste i den sydöstasiatiska regionen. Under Thaksins tid har dock denna bild förändrats till det sämre. Generellt kan argumenteras att Thaksins försök att kontrollera medierna tyder på ett odemokratiskt agerande.⁴⁷

Thaksin har också värvat släktmedlemmar till höga poster inom militär och poliskår. Därtill antog två tidigare medlemmar av hans kabinett platser i den konstitutionella domstolen.⁴⁸

År 2001 anklagades Thaksin för att undanhållit att deklarerera tillgångar av den konstitutionella domstolen. Här utbröt ett ordkrig mellan premiärministern och domarna, där i huvudsak Thaksin menade att dessa inte borde ha något inflytande över valda ledare. Därefter upptäcktes att flertalet av de institutioner som inrättades i 1997 års konstitution var korrumperade med Thaksins lojalister. Det handlade bland annat om National Counter Corruption Commission (NCCC) och Election Commission (EC).⁴⁹ Andra som var korrumperade var The Security and Exchange Commission (TSEC) som båda förbisåg att granska Thaksins affärer.⁵⁰

Thaksin utnyttjade också det svaga partisystemet i landet. De fattigare delarna av Thailand präglas av att politikerna och partierna köper och säljer voteringsröster. Denna korrupktion yttrades framförallt med politiker som direkt efter valen inriktade sig på att säkra sina investeringar. Det fanns således snarare ett ekonomiskt egenintresse än att driva politik i allmänhetens nytta. Thaksin agerade även genom att köpa röster i mindre partier för att sedan pressa ledarna att verka under TRT flagg. Partisystemet har med anledning av att man handlar med röster inom parlamentet inneburit att Thaksin kunnat försvaga partisystemet. Generellt har TRT lyckats förhandla med enskilda politiska eliter och därmed kunnat pressa andra mindre partier att rösta i enlighet med TRT.⁵¹

Thaksin hade även kontakter inom militären och poliskåren och var obarmhärtig mot sina kritiker inom journalistkåren och andra intellektuella. Vid det här läget

---

⁴⁶ Ibid. s183-184

⁴⁷ Ganesan, N, 2006, s163,168

⁴⁸ Freedman, Amy, 2006, s184-185

⁴⁹ Kazmin, Amy, 2007, s219

⁵⁰ Case, William, s631

⁵¹ Ganesan, N, 2006, s164

var den parlamentariska oppositionen maktlös då Thaksin kontrollerade media. Kritiken mot Thaksin uteblev och när den thailändska ekonomin trummade vidare fanns det inte heller incitament att göra så.⁵²

I januari 2006 vände medelklassen sig i framförallt Bangkok emot Thaksin i den så kallade Sin Corpe-försäljningen som handlade om att Thaksin och hans familj sålt aktier i företaget Sin Corpe. Detta efter att de förstått att företaget inte attraherade de investeringar som behövdes för att ta ännu ett teknologiskt steg framåt. Genom ändrade policys och försäljning utomlands undgick de att betala dryga skatter i Thailand. Detta ledde till misstyycke bland medelklassen i Thailand och efterföljande demonstrationer inleddes.⁵³

Nu formades People's Alliance for Democracy (PAD), vars demonstrationer fyllde gatorna i Bangkok med tusentals människor. De ville bannlysa Thaksin från det politiska livet och förespråkade att kungen skulle utesluta honom och tillsätta en ny premiärminister.

4.5 Monarkin

Generellt har en del studier gjorts om monarkins politiska inverkan i Thailand. Det intressanta med de tidigare studierna är att de lyfter fram att monarkin fungerade som en legitimerande kraft för regeringar då de demokratiska institutionerna saknades. Kevin Hewison som fokuserar på förhållandet mellan monarken och politiska eliter konkluderar i sin studie att kungen värderat stabilitet före demokrati.⁵⁴

Bhumibol Adulyadej blev kung 1946, vid 18 års ålder. Som regent har han utvecklat monarkins roll under de konstitutionella förhållandena.⁵⁵ Mitt allmänna intryck av kungen är att han fungerar som en modererande aktör gentemot andra politiska aktörer. Flera publikationer hedrar kungen och lyfter monarken som en räddare av demokratin.⁵⁶ Det framgår dock att han är högt engagerad i det politiska livet och agerar för sina egna intressen.⁵⁷

Bland annat är monarkin beroende av den ekonomiska situationen t.ex genom The Crown Property Bureau (CPB) som är monarkins investeringslänk. Byrån är Thailands största markägare och är investerare i flera ekonomiska sektorer. Dessutom är den integrerad med aktörer inom finanssektorn och förser monarkin med stora ekonomiska tillgångar.⁵⁸

När det gäller kungens relation till de politiska aktörerna har han haft en kritisk roll gentemot Thaksin. I sina födelsetal i december har han vid flertal tillfällen uttryckt kritik mot Thaksin.⁵⁹

---

⁵² Hewison, Kevin, 2007, s935-937

⁵³ Amy, Kazmin, 2007, s221

⁵⁴ Ockey, James, 2005, s117

⁵⁵ Ibid. s115

⁵⁶ Thongchai, Winichakul 2008, s19

⁵⁷ Ibid. s22

⁵⁸ Porphant, Ouyyanont, 2008, s166

⁵⁹ Ganesan, N, 2006, s167

Kungen intervenerade vid demonstrationerna 1992 då våldsamheter bröt ut mellan demonstranter och militär, på det sättet att han beordrade generalen Suchinda och den politiska oppositionen att avbryta våldsamheterna.⁶⁰ I flera fall vinner troligtvis kungen legitimitet på de andra aktörernas misslyckande.

Thongchai Winichakul menar att statskuppen 2006 var en rojalistisk kupp, det vill säga att militären agerade på monarkins uppmaning. Tiden efter demonstrationerna av PAD utlyste Thaksin nyval vilket oppositionen bojkottade. Här steg kungen in och förklarade valen odemokratiska och tillkallade jurister att klara upp den parlamentariska röran. Nu satte monarkin press på militären att vara lojala kungen. Flertal äldre militärer och rojalister besökte höga militärer för att försäkra deras lojalitet till monarkin.⁶¹

Själva kuppen 2006 skedde således i enlighet med kungens samtycke. Den rojalistiska eliten stödde också kuppen och det rapporterades från regeringshuset att kung Bhumibol Adulyadej, med verkan av militären, hade tagit full kontroll över riket Thailand. Därefter tillsattes en regering bestående av militära eliter och av rojalister.

---

⁶⁰ Sida, Asian Department, 1999

⁶¹ Hewson, Kevin, 2007, s937

5 Slutdiskussion

Jag inleder min slutdiskussion med att redogöra för hur aktörerna enskilt har påverkat demokratiprocessen i Thailand. Därefter diskuterar jag statskapaciteten och den administrativa kapaciteten. Slutligen redogör jag för hur man kan förstå dessa komponenter i relation till en aktör/strukturansats. Till sist värderar jag denna ansats i en diskussion om thailands demokratiprocess. Jag vill dock upplysa läsaren om att jag diskuterar förhållandet mellan de aktörer jag analyserat och att den struktur jag diskuterar är statskapaciteten. Jag är fullt medveten om att andra strukturella förändringar skett i Thailand från 1997, som till exempel den asiatiska börs krisen, vilken kan tolkas som en stor ekonomisk strukturförändring. Jag har dock inte avsikt att diskutera andra strukturer i denna uppsats.

Thailand påminner i vissa anseenden om Italien. Thaksin och Berlusconi:s sätt att manipulera den mediala sfären har likheter. Därtill finns det en utbredd korruption i båda länderna.

I Thailand har Thaksin utnyttjat korrupta politiker för att vinna mark i parlamentet. Det är tydligt att Thaksin och hans parti TRT ständigt underminerat möjligheterna för oppositionspartierna. Det yttras bland annat på så sätt att TRT värvat korrupta parlamentsledamöter från de andra partierna och därmed underminerat oppositionens enighet och förmåga att leverera ett tydligt alternativ till Thaksin:s regering. De politiska eliternas autonomi kan därmed ifrågasättas och huruvida beredningen av de politiska frågorna granskats av en aktiv opposition.

När det gäller de institutioner som bildades i samband med konstitutionen 1997, med syftet att främja demokratin, har även dessa undergrävts av Thaksin. Flertalet institutioner som NCCC, EC och TSCE har tillsatts med lojalister till Thaksin vilket inneburit att dessa har blivit uddlösa och begränsat deras oberoende. Därtill kan dessa institutioner användas för att försvaga oppositionen genom att den avsätter och diskriminerar vissa politiker medan dem som är lojala mot Thaksin går förbi oprövade.

Militärens roll är tydlig vid första anblick, men allt mer komplex än vad min förförståelse trott. Att militären som aktör undergrävt demokratin, i den mening att de faktiskt gjort en statskupp, är tydligt. Här har man utan mandat avsatt politiska företrädare, makulerat konstitutionen och gjort anspråk på makten utan att vara demokratiskt valda. Därtill har man kränkt de fria informationskällorna genom att med våld stänga lokala radiostationer. Det finns tendenser som visar att militärens politiska inflytande minskat genom att juntan tillsattes med andra uppgifter som att motverka narkotikahandeln. Thailändska ledare har emellertid försökt att föra bort dem från det politiska livet. Dock ser man att de, precis som Thaksin, begränsat kontrollinstitutionernas oberoende. Ett exempel som kommit fram här är deras sätt att befästa platser i NBC. Här finns två dimensioner att reflektera över dels institutionens oberoende, dels att institutionens uppgift är att

kontrollera delar av medier. Således kränks inte bara den institutionella kroppen utan även de fria informationskällorna. Demokratin undermineras sedermera från två håll.

Den politiska involveringen kan förklaras med att militären i Thailand delvis är ekonomiskt beroende hur landet utvecklas. Ett exempel på det är militärens bank TMB. Banken fungerar som ett verktyg för militären att bilda allianser med affärsmän som också delvis är politiska eliter. Denna paktbildning föder ett beroende från eliter i politiska och finansiella läger.

Den sista aktör som jag valt att fokusera på är monarkin och då främst kungen. I denna uppsats har det framkommit att flertalet rojalister var involverade i statskuppen 2006. Vissa teoretiker menar att kuppen var rojalistisk och att militären var det instrument man använde. Jag är dock kritisk till denna inställning och menar att det skett under en samverkan mellan dessa två kollektiva aktörer. Militären hade även dom mycket att vinna på kuppen. Dessutom har uppsatsen visat att den thailändska monarkin är högst ekonomiskt beroende av den politiska utvecklingen i Thailand främst genom CPB. Kungen som ofta uppfattas som en modererande aktör som verkat för demokrati kan ifrågasättas och som jag lyfter fram i analysen är monarkins ekonomiska beroende tätt följt av det handlande kungen utfört i de politiska kriserna. Här med anledning av att främja stabiliteten snarare än demokratin. Man bör uppfatta den demokratiska retoriken som ett sekundärt mål. En annan aspekt som är viktig att framhålla är att regeringen i Thailand är beroende av monarkins legitimerande roll då de demokratiska institutionerna är svaga.

När det gäller statskapaciteten har den visat att från 1996 har statsapparaten blivit allt sämre. Här pratar vi om den administrativa kapaciteten, dock visar analysen att oroligheterna under 2004-2006 i de södra regionerna att även de första kriterierna för statskapacitet är under all kritik. Här har rena attacker mot rättsväsende utförts vilket tyder på en bristande förmåga att upprätthålla våldsmonopol inom det geografiska området. Den allt sämre statskapaciteten medför att demokratin i Thailand försämras då de demokratiska staterna har behov som en militär civil kontroll och en uppriktig poliskår. Oroligheterna och Thaksins krig mot narkotikahandeln visar på att medborgare, skyldiga som oskyldiga, kränkts i deras essentiella medborgerliga rättigheter.

Hur kan vi förstå dessa slutsatser med en modell som belyser aktören och strukturen i relation? Den försämrade administrativa kapaciteten innebär som Chang lyfter ett allt större misstroende till institutionerna, vilket på gräsrotsnivå leder till att medborgarna väljer att muta statsanställda tjänstemän. Sedermera fungerar till exempel inte poliskåren uppriktigt vilket leder till ett misstroende mot dem. På en högre nivå i staten agerar även eliter i den strukturen genom att korrumpiera institutioner och domstolar, genom att man upplever korrruptionen och bristen på administrativ kapacitet på gatorna och bland sina medarbetare i parlamentet. Aktörerna påverkar varandra och upprätthåller strukturen genom att agera korrupt. De korrupta institutionerna leder också till ett demokratiskt underskott vilket paradoxalt nog sätter regeringen i beroende av monarkin som en legitimerande kraft. Således blir kungen en utomstående aktör med ett stort inflytande. Men framförallt ser vi med den administrativa kapaciteten att det skett en strukturell nedgång. Vad denna beror på är en annan fråga dock visar aktör/strukturansatsen att aktörerna varit delaktiga i denna kräftgång. Kontentan är att det finns tydliga tecken på en ökad korrruption och sämre byråkratisk kvalitet vilket analysen av aktörerna visar.

Slutligen, har aktörerna och statskapaciteten spelat en viktig roll i hur Thailand misslyckats konsolidera demokratin sedan 1997 års konstitution. Militären och Thaksin har verkat för att institutionerna blivit uddlösa och därmed har dessa inte varit ändamålsenliga och kunnat främja den demokratiska utvecklingen i Thailand. Därtill har flertalet korrupta politiker underminerat demokratin i den mening att man handlat med röster. De fria informationskällorna har också undergrävts av både Thaksin och militären. I en struktur av korruption har den administrativa kapaciteten försämrats och minskat därmed även förtroendet för de demokratiska institutionerna.

6 Referenser

Böcker

- Esaiasson, Peter, Gilljam, Mikael, Oscarsson, Henrik och Wängnerud, Lena, (2005). *Metodpraktikan. Konsten att studera samhälle, individ och marknad*. Stockholm: Nordsteds Juridik AB
- Fukuyama, Francis, (2004), *Statebuilding Governance and World Order in the Twenty-First Century*. United States: Cornell University Press
- Grugel, Jean, (2002) *Democratization, A critical introduction*. New York: Palgrave Macmillian
- Hadenius, Axel, (2006). *Demokrati En Jämförande Analys*: Malmö: Liber AB
- Karvonen, Lauri, (1997). *Demokratisering*. Lund: Studentlitteratur.
- Karvonen, Lauri, (2003). *Statskick att Bygga Demokrati*. Avesta: Svenska Tryckcentralen
- Linde, Jonas, Ekman, Joakim med Ander Uhlin, (2006). *Demokratiseringsprocesser. Teoretiska ansatser och empiriska studier*. Lund: Studentlitteratur
- Lundquist, L, (1998). *Demokratins väktare*. Lund: Studentlitteratur.

Artiklar

- Case, William, (2007). *Democracy's Quality and Breakdown: New lessons from Thailand*. Democratization vol 14 nr4. s 622-642, Ruotledge: London
- Chang, C,C, Eric & Chu, Yan-Han. (2006). *Corruption and Trust: Exeptionalism in Asian Democracys?*, The Journal of Politics, vol 68, nr2, 269-271. Oxford: Blackwell Publishing
- Connors, Michael K, (2008). *Article of Faith: The Failure of Royal Liberalism in Thailand*, Journal of Contemporary in Asia, vol 38, nr1. s 143-165, Routledge: London
- Englehart, Neil A. (2003). *Democracy and the Thai Middle Class: Globalization, Modernization, and Constitutional Change*, Asian Surey vol 43, nr2, s 253-279, California: University Press.
- Englehart, Neil, A. (2004), *State Capacity and Democracy: A Theoretical Argument with a Burmese Case Study and a Time-Series Cross-Section Analysis*, Framförd på: American Political Science Association, Chicago, IL, September 2-4
- Freedman, Amy, (2006). *Thailand's Missed Opportunity for Democratic Consolidation*. Japanese Journal of Political Science vol 7, nr2, s 175-193, United Kingdom: Cambridge University Press
- Gaensan, N (2006). *Appraising Democratic Consolidation in Thailand under Thaksin's Thai Rak Thai Government*, Japanese Journal of political Sience vol 7, nr 2, s 3-18, Cambridge: University Press
- Hadenius, Axel & Bäck, Hanna, (2008). *Democracy and State Capacity: Exploring a J-Shaped Relationship*, Governance: An International Journal of Policy, Administration, and Institutions, vol 21, nr1, s 1-24, Oxford: Blackwell Publishing
- Hewison, Kevin, (2007). *Constitutions, Regimes and Power in Thailand*. Democratization, vol 14, nr5, s 928-945, London: Routledge

- Johnson, Björn, (2002). *Aktörer, strukturer och sociala konstruktioner*, Statsvetenskaplig tidskrift årg 104, nr2, s 97-114
- Kazmin, Amy, (2007). *A Setback for Thai Democracy: The Rise Role and Overthrow of Thaksin Shinawatra*, Asian Affairs, vol 38, nr2, s 211-224, London: Routledge
- McCargo, Duncan, (2002). *Democracy Under Stress in Thaksin's Thailand*, Journal of Democracy vol 13, nr 4, s 112-126. Leeds: Johns Hopkins University Press
- Ockey, James, (2005). *Monarch, monarchy, succession and stability in Thailand*. Asia Pacific Viewpoint, vol 46, nr 2 s 115-127, Wellington: Blackwell Publishing
- Porphant, Ouyyanont, (2008). *The Crown Property Bureau in Thailand and the Crisis of 1997*, Journal of Contemporary Asia, vol 38, nr 1, s 166-189. London: Routledge
- Robinson, Richard, (2002). What sort of democracy? Predatory and neo-liberal agendas in Indonesia, i boken *Globalization and Democratization in Asia*, s 92-114. London: Routledge
- Rothstein, Bo, (1988). *Aktör-strukturansatsen. Ett metodiskt dilemma* , Statsvetenskaplig tidskrift årg 91, nr 1, s 27-40.
- Thongchai, Winichakul, (2008) *Toppling Democracy*, Journal of Contemporary Asia vol 38, Nr 1, s 11-37, London: Routledge
- Uhlin, Anders, (2002). Globalization, democratization and civil society in Southeast Asia: observations from Malaysia and Thailand i boken *Globalization and Democratization in Asia*, s 149-167. London: Routledge

Internet

<http://www.qog.pol.gu.se/>
www.krisinformation.se

Rapporter

Sida (1999). *Country Analysis Thailand: Emerging from the financial Crisis*.
<http://www.sida.se/sida/jsp/sida.jsp?d=118&a=2817&searchWords=thailand>